

Може и сами да се досѣцате, че даскалъ Ботю цѣлата нощъ е прѣкаралъ въ най-безпокойни сжнища. Слѣдующия день обаче, той отново падналъ на леглото.

Трѣбва да кажемъ, че въ тая епоха всички „сказки“, казвани на празникътъ св. Кирилъ и Методи безъ изключение сж били едно калпаво славословие на султанъ и патрика. Безъ да се помене свѣтлото име на подишаха, безъ да му се изпѣ нѣкои нескопосанъ химнъ, като тоя съчиненъ отъ П. Р. Славйковъ —

„... слава, честь и похвала
По всячка да гърми земля,
Султанското да слави имя!
И Българския нашъ народъ
Прѣзъ всичкия си свой животъ
Да вика: „много му години“! —

не е могло да мине нито едно национално тържество, а пъкъ на св. Кирилъ и Методи тие химни стигали своя връхъ. Може би Калоферъ, който извадилъ най-скжпото си облекло за тоя день, да е мислилъ, че одескиятъ гимназистъ ще „изгърси“ нѣкое славословие по-ербапъ отъ всички досегашни. Това ние не знаемъ. Но онова, което знаемъ е, че сжщиятъ день и нощта срѣщу 11. сж станали двѣ тайни събрания, на които се взело рѣшение да присжтсвуватъ на молебена всички калоферски прозелити на новата вѣра. Въ тие двѣ събрания били набѣлжени и главнитѣ точки на „революционната рѣчь“. Съдържанието на рѣчта трѣбвало да се изчерпи първо съ това, като се изложи много на кратко миналото на българския народъ, сетнѣ да се каже нѣщо за падането на България и чататкъ цѣлата рѣчь да се върти противъ съврѣмнената тирания, противъ султана и противъ чорбаджийтѣ, като не се пропусне случая „прѣдъ всичкия народъ“ да се обяватъ „цѣлитѣ на народната революция“. А когато ора-